

Kirstin Rozema

Alles in de stilte

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

HOOFDSTUK 1

Afschuwelijke dagen

De koffie smaakt bitter.

Hilde pakt nog een zakje suiker en strooit het gedachteloos in de donkere vloeistof. De volgende slok smaakt nog steeds bitter. Een beetje geërgerd kijkt ze om zich heen. Voor velen in dit gezelschap lijkt het verdriet van daar-net alweer verleden tijd. Er wordt gelachen en gezellig gepraat. Hier en daar wordt gehuild, dat ziet ze nu toch ook. Iemand houdt haar een schaal met broodjes voor, maar ze weigert. Hoe kan ze nu eten?

Robert is dood.

Robert, de jongen met wie ze opgroeide. Robert, die na al die jaren weer haar lieve vriend was... die vrijbouter, de losbol... Robert is niet meer. De crematieplechtigheid is zojuist geweest. Ze hebben hem moeten laten gaan.

Al hadden ze nog maar een paar maanden hernieuwd contact, het zijn wel maanden geweest om nooit meer te vergeten. Ze zal de vertrouwde online gesprekken zo missen, al waren het er niet zoveel. Via WhatsApp hadden ze zo nu en dan contact, meestal één of twee keer per

week. Maar dat waren dan ook gesprekken van meer dan een uur. Gesproken heeft ze hem niet meer, dat is er niet meer van gekomen. Maar hun online gesprekjes zijn haar zo dierbaar. Hij was er voor haar, wat ze ook vroeg of zei. Maar nu zal hij haar nooit meer advies kunnen geven. Ze zal zich nooit meer in zijn armen kunnen verschuilen zoals vroeger. Ze had die kans zo graag weer willen hebben. Hoe fijn was het geweest om elkaar weer te ontmoeten, maar ook dat is er niet meer van gekomen. Robert heeft al die maanden de boot afgehouden en daar snapt ze nog steeds niets van. Of althans, van het hoe en wat snapt ze niets. Eerlijk is eerlijk: in het drukke leven dat ze nu heeft - dat iedereen lijkt te hebben - was het heel gemakkelijk om 's avonds op even op de bank te gaan zitten en zo contact te hebben via haar telefoon. Een afspraak maken was weer zoveel gedoe geweest. Toen het contact weer was opgebloeid was ze net begonnen bij haar nieuwe werkgever. Thuis moest er geklust worden. Kamer voor kamer veranderde ze naar haar stijl en smaak en dan bleef er weinig tijd over voor vrienden en uitgaan. Ze had het al zo druk. En ook Robert had die boot afgehouden. Ook hij had allerlei redenen gehad waarom het niet lukte om elkaar

te zien. Nu snapt ze maar al te goed waarom, maar ze kan zich wel voor het hoofd slaan dat ze niet meer aangedrongen heeft elkaar weer te ontmoeten. Dat ze niet eerder bij zijn ouders op bezoek is geweest. Dan had ze het vast gehoord. Maar ze heeft dit verzaakt, zo voelt het.

O Robert, denkt ze vaak. Had ik maar geweten wat ik nu weet. Dan was ik naar je toegestapt en had ik je die knuffel gegeven. Dan was ik nog in je armen gekropen en dan had je me alles kunnen vertellen. Iets waar ze nu zo naar verlangt en ze vroeger zo graag deed.

Robert is dood. En o God, wat mist ze hem. Had ze het maar eerder geweten...

Iemand schuift aan bij haar tafeltje. Er zijn nog een aantal lege stoelen. Mensen die elkaar kennen gaan bij elkaar zitten. Zij is een vreemdeling in dit gezelschap, al kent ze enkele mensen van naam. De oude burens van haar ouders, familie van Robert en een paar van zijn vrienden. Toch heeft ze ervoor gekozen alleen te gaan zitten. Maar blijkbaar wil iemand haar toch spreken. Hilde herkent Roberts moeder, die ze altijd tante Selma noemde. Een lieve vrouw, altijd vriendelijk, altijd rustig. Een rots in de branding, denkt Hilde.

‘Je wist het niet, hè?’ vraagt tante Selma

haar, terwijl ze Hilde zachtjes over haar haren strijkt.

Hilde schudt haar hoofd. Nee, ze heeft dit niet geweten. Ze heeft Robert jaren geleden voor het laatst gezien.

‘We hadden pas sinds kort weer contact via social media,’ legt ze haar onwetendheid uit.

Ze herinnert zich nog dat blije gevoel op het moment dat ze zijn vriendschapsverzoek op Facebook zag. Sindsdien hadden ze veel contact gehad. Helaas alleen online en niet telefonisch. Een persoonlijke ontmoeting kwam er dus nooit van. En zoals ze het nu ziet, weet ze dat hij dat waarschijnlijk bewust heeft afgehouden. Om haar niet te laten schrikken. Dat hij zo ziek was, had hij niet verteld.

‘Hij heeft het nooit gezegd,’ stamelt ze en ze voelt een traan over haar wang lopen.

‘Hij wilde niet dat je het wist. Hij wilde niet dat je verdriet om hem zou hebben,’ vertelt tante Selma.

Hilde lacht cynisch. Typisch Robert. Altijd lief voor een ander. Terwijl hij het vroeger nooit makkelijk had gehad, vooral niet op school. Daar hadden ze veel over gesproken, online.

‘Robert wilde niet dat je wist dat hij ziek was en ging sterven. Hij was zo blij dat je ein-

delijk weer terug was in zijn leven, dat hij met jou kon praten op z'n computer, hoe dat ook heet... Dat jullie op zo'n manier konden praten, zoals jullie dat vroeger deden. Maar toen in het echt. Toen die computers nog niet bestonden. Hij vond het verschrikkelijk dat jouw huwelijk gestrand is en daar heeft hij het vaak met ons over gehad. Hij wilde zo graag dat je gelukkig was, dat hij dit voor je verzwegen heeft.'

Hilde moet hevig slikken. De lieverd... hij wilde dat ze gelukkig was. Dat is uiteindelijk gelukt. Ze ziet de zon weer schijnen in haar leven. Na acht jaar huwelijk met Adriaan heeft ze dat ook wel verdiend. Acht jaren doffe ellende zijn het geweest. Acht jaar ver van hier, omdat ze in het buitenland waren gaan wonen. Maar op een gegeven moment was ze er klaar mee. Na hem voor de zoveelste keer betrapt te hebben met een ander, had ze er genoeg van. Ze had al haar moed verzameld en had gezegd dat ze terug ging naar Nederland, dat ze wilde scheiden en dat hij het lekker zelf kon bekijken met z'n vervelende gewoontes en zijn rotstreken.

Verbazingwekkend genoeg had hij het prima gevonden. En zo woont ze alweer even in haar geboortedorp en is ze erin geslaagd haar leven een nieuwe wending te geven. Tot haar diepe

tevredenheid.

‘Ik moet je nog wel iets vertellen,’ zegt tante Selma en er verschijnt een denkrimpel in haar voorhoofd. ‘We hebben gehoord dat Robert een testament heeft opgesteld en dat jij daarin genoemd bent. Ik heb geen idee wat hij je wil geven. Maar ik denk dat je de brievenbus in de gaten moet houden. Binnenkort krijg je een uitnodiging van de notaris die Roberts testament zal voorlezen,’ zegt tante Selma, terwijl ze opstaat. ‘Ik ga terug naar onze tafel. Kom je binnenkort een keer koffie drinken? Oom Arend gaat dat vast ook heel fijn vinden. Het zal hem goed doen je weer eens te zien.’ Ze drukt een kus op Hildes hoofd. ‘Ik spreek je later weer, meiske. Fijn dat je bent gekomen.’

Hilde kijkt haar verbaasd na. Een erfenis? Van Robert? Hoezo dat? Ze zijn goede vrienden geweest, eerst alleen buurkinderen, later groeide dat uit tot hartsvrienden, zoals hij dat vroeger noemde, maar daarvoor hoeft ze toch geen plekje in zijn testament? Ze neemt nog een slok koffie. En toch maar een broodje. Gekke Robert, dit is typisch een actie voor hem. Met een klein lachje om haar mond eet ze het broodje op en drinkt haar koffiekopje leeg. ‘Proost Robert, op jou!’

HOOFDSTUK 2

Inderdaad... het is echt waar

Robert is dood.

Ze schrikt er een beetje van, ondanks dat ze wist dat hij ziek was. Dat ene zinnetje komt telkens weer terug. Het besluipt haar op onverwachtse momenten, het springt als eerste in haar gedachten op het moment dat ze ontwaakt en als ze 's nachts wakker schrikt, is Robert het eerste waar ze aan denkt. Robert is dood. Hij was ongeneeslijk ziek en hield het ongeneeslijke deel voor haar verborgen. Het stoort haar dat ze het niet geweten heeft. Het maakt haar boos, het ergert haar. Ze vindt het niet eerlijk, maar die wetenschap draagt ze al heel lang bij zich. Het leven is niet eerlijk, helemaal niet. Het leven doet onverwacht gemene dingen met je. Laat je soms lachen, maar daar komt negen van de tien keer een bak ellende voor terug. Ze heeft het al diverse keren meegemaakt. Ze heeft het leren accepteren, want wat kun je anders? Ze is te positief om bij de pakken neer te gaan zitten. De dood van haar ouders heeft een plaatsje gekregen, de wond is genezen, al is het velletje over de wond nog altijd flinterdun.

Haar huwelijk met Adriaan en alles wat hij haar geflikt heeft, heeft juist een dikke eeltlaag op haar ziel gevormd. En toen kwam Robert weer in haar leven. Haar blijdschap kwam weer terug. Ze kreeg weer zin in het leven. Tot dat bericht dat hij ziek was. En daarna niet meer, tot ze hoorde dat hij overleden was. Ziek: oké, dat kon ze handelen. Maar ze had er geen idee van gehad dat hij zo ziek was. Levensbedreigend, een slopende ziekte. Dat is alles wat ze weet. Tante Selma heeft het zo gezegd. Ze hebben elkaar na het koffiedrinken nog heel even gesproken, omdat Hilde wilde weten wat Robert had. Waarom was de kist dicht?

‘Hij is niet lang ziek geweest,’ zei tante. Of eigenlijk natuurlijk wel, maar niet levensbedreigend. Dat stadium heeft misschien drie maanden geduurd. Drie maanden, waarin hij zich in eerste instantie een slag in de rondte heeft gewerkt om al zijn plannen verwezenlijkt te zien krijgen. Maar wat dat geweest moet zijn en waaraan hij zo hard gewerkt heeft, weet ze niet. Tante kon dat niet zeggen. Ze dacht dat het waarschijnlijk iets is geweest over de nalatenschap. Het lijkt haar ook niet zoveel te kunnen schelen. Dat is geweest. Tante is op dit moment bezig met het nu, met haar verdriet en

vooral met het verdriet dat oom Arend voelt. Tante heeft gezegd dat het niet zo goed gaat met oom Arend. Roberts sterven is een grote slag geweest voor hem. Hij kan het niet aan, dat is het blijkbaar. Dat is de schaarse informatie die Hilde los heeft weten te krijgen. Waarschijnlijk weet tante alles omtrent het sterven van Robert zelf niet eens zo goed. Tante Selma is een goedgevoelde vrouw, een beetje naïef, goedgevoelig. Een blei, zo noemde Hildes vader tante destijds. Een vrouw die van bijna niets gelukkig werd, die genoeg had aan een lachje om een goede dag te hebben. Iemand die het leed van de wereld ver achter zich liet en zich liever niet opwond over zaken, waarvan ze bij voorbaat al dacht dat ze er niets aan kon doen. Waarschijnlijk was de term ongeneeslijk ziek genoeg voor haar geweest en wilde ze niet eens meer weten.

Ze hebben er af en toe over gechat, Robert en zij. Avonden lang, zij zittend langs de gracht, op een bankje. Hij op zijn kamer, omdat – zo beseft ze nu – hij waarschijnlijk vatbaar werd voor kou en alles op alles wilde zetten niet ziek te worden. Maar Robert wist het altijd luchtig te brengen. Hij had iets onder de leden, hardnekkig. Af en toe was hij daar flink ziek van,